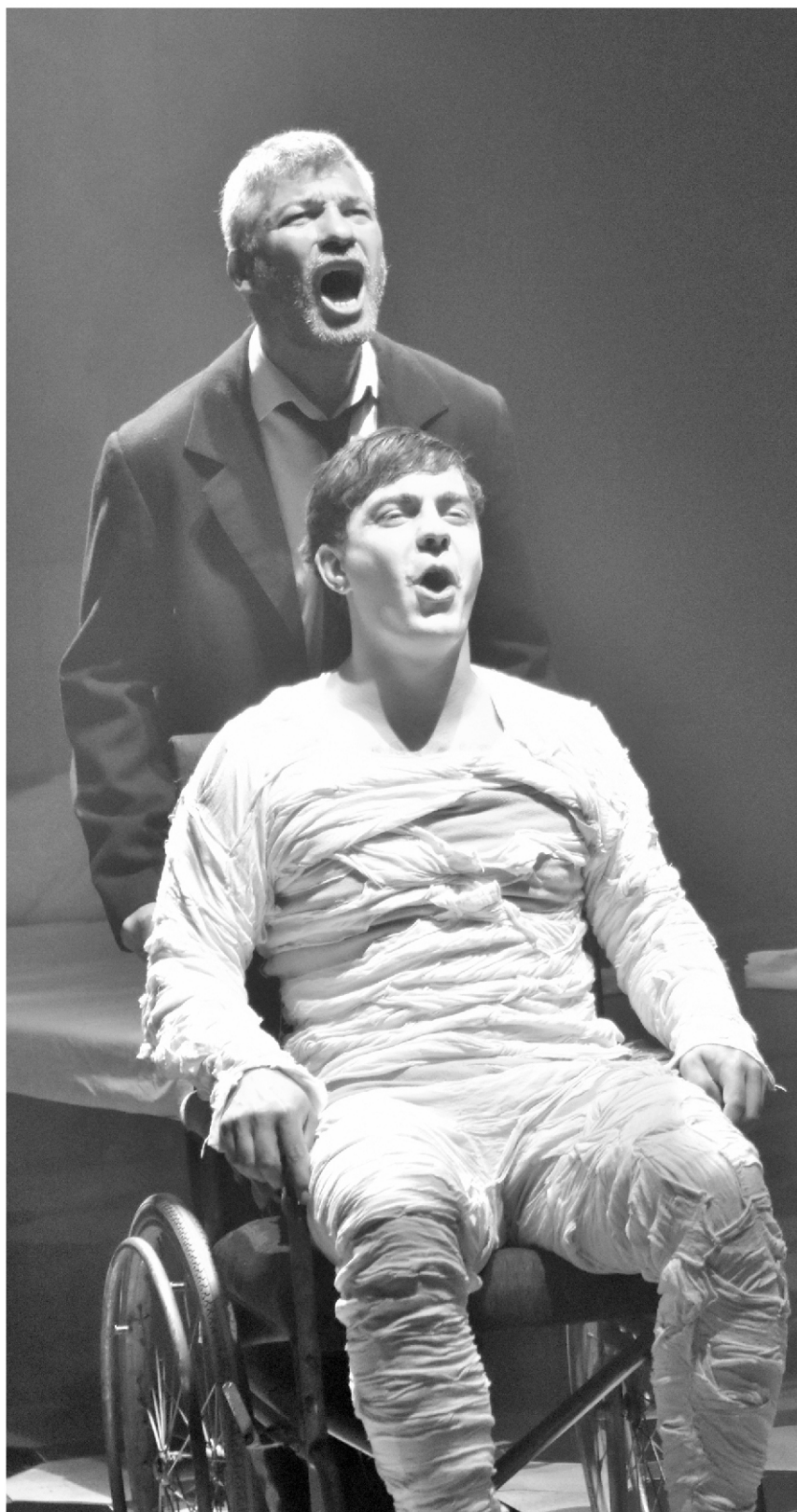

kisvárdai lapok

37. évfolyam 5. szám - 2025. június 25. szerda

Magyar
Színházak
37. kisvárdai
fesztiválja

Gedő Zsolt, Farkas Loránd, **ÉN VAGYOK A SZÉL**
Kolozsvári Állami Magyar Színház

„A műnek két főszereplője van, mint a rendező, Tompa Gábor is mondja egy interjúban, jelenlétüket felfoghatjuk akár úgy, mint egy személy megkettőződése. Egymásnak felelnek, egymással folytatnak párbeszédet, de egy két nézőpontú monológként is felfoghatjuk. Félmondatok, gondolatfoszlányok sorjáznak létről, nemlétről, a kettő határáról. Szavak értelméről, a létünk könnyűségéről és nehézségéről. Szorongásainkról, de arról is, hogy élni muszáj. Nincs hagyományosan vett történet, sem kronológia. Ugrások vannak: időben és térben és leginkább a főszereplők agyában, gondolataiban. Hangulatok, felvetések, filozófiai mélységű megállapítások követik egymást. A férfi páros tagjai látszólag egy vízbe fulladásról mesélnek, de sokkal több ez ennél. Fosse valóban a lét, nemlét határát feszegeti. Arról beszél, hogy az elmúlás saját döntés, vagy a sors valamiféle beteljesítése. Tompa Gábor rendezése pedig rendkívül személyes.”

Balogh Gyula

Szakmai Klub

Ezúttal két versenyelőadásról, a székelyudvarhelyi Tomcsa Sándor Színháznak a Franz Kafka művéből készült A perről, illetve a Nemzeti Színház és a Beregszászi Kárpátaljai Megyei Magyar Drámai Színház közös előadásáról, Az öngyilkosról volt szó a fesztivál Szakmai klubjában. Mindkét produkciót nagyon kedvezően fogadta a szakmai közönség.

A per adaptációját szokatlan megoldásai mellett kidolgozottsága okán is méltatták a hozzászólók. Balogh Gyula kritikus kiemelte, ez a feldolgozás is bizonyítja, hogy nagyon is aktuális ez a mű ma. Hatásos, ugyanakkor nagyon átgondolt, többretegű, gazdag színpadi eszköztárral dolgozó színpadi változatot láthattunk, amelyben a mozgalmasság, a ritmus, az erő és a kreativitás egyaránt jelen volt – hangsúlyozta a kritikus. Többen is megemléstettek, hogy remek megoldás volt a főszereplő, Josef K. (Jakab Tamás megformálásában) po-

zíciaja, aki szinte kívülállóként jelent meg az előadásban, miközben a körülötte lévő őrült kavalkádját láthattuk. Gyürky Kata irodalomtörténész szerint nagyon elgondolkodtató volt az is, hogy nemcsak a főhős kiszolgáltatottságát mutatták megazalkotók, hanem valamilyen szereplőét, így egyértelmű volt, hogy akik másokat „csicskáztnak”, maguk is kiszolgáltatottak.

Szintén dicsérték a hozzászólók a beregszászi Az öngyilkos előadását. Gyürky Kata fellevezetésében hangsúlyozta, nagyon jó volt az, ahogyan „magára húzta” a társulat ezt az előadást. Arról is beszélt, hogy miközben az Erdman-darab kulcsmondatai megmaradtak, egy egészen külön kis világot épített fel a rendező, ifj. Vidnyánszky Attila. Bánhidi Alexandra szakíró szerint ebben az előadásban egyszerre volt jelen a nyelvi humor és az emberi fájdalom, és a produkció nagyon komoly kérdéseket fogalmazott meg a személyes felelősségvállalásról. Elek Tibor irodalomtörténész, szerkesztő kiemelte a személyes megközelítést, azt, ahogy a rendező beregszászivá tudta varázsolni a darabot. Többen méltatták a szűkre szabott teret, a sátor terének zsúfoltsága ugyanis segített a nézőknek egyfajta sorsközösséget vállalva átélni a történet fordulóit.

Ungvári Judit

Két világ között

Jon Fosse: *Én vagyok a szél* című drámáját Tompa Gábor költői vízióként vitte színre. Egy kórházi közegbe, az elmúlás színhelyére helyezte a töredezett gondolatok szárnyalását.

„Miért történt ez. Csak úgy megtörtént” – hangzik el többször is a Kolozsvári Állami Magyar Színház előadásában. A világhírű norvég szerző, Jon Fosse 2007-ben írta az *Én vagyok a szél* című darabját. A szerző úgy véli, írni annyi, mint imádkozni, saját énünk alá merülni.

A műnek két főszereplője van, mint a rendező, Tompa Gábor is mondja egy interjúban, jelenlétüket felfoghatjuk akár úgy, mint egy személy megkettőződése. Egymásnak felelnek, egymással folytatnak párbeszédet, de egy két nézőpontú monológként is felfoghatjuk. Félmondatok, gondolatfoszlányok sorjázanak létről, nemlétről, a kettő határáról. Szavak értelméről, a létünk könnyűségéről és nehézségéről. Szorongásainkról, de arról is, hogy élni muszáj.

Nincs hagyományosan vett történet, sem kronológia. Ugrások vannak: időben és térben és leginkább a főszereplők agyában, gondolataiban. Hangulatok, felvetések, filozófiai mélységű megállapítások követik egymást. A férfi páros tagjai látszólag egy vízbe fulladásról beszélnek, de sokkal több ez ennél. Fosse valóban a lét, nemlét határát feszegeti. Arról beszél, hogy az elmúlás saját döntés, vagy a sors valamiféle beteljesítése. Tompa Gábor rendezése pedig rendkívül személyes. Felvállaltan az előadást a nemrég elhunyt felesége, Tordai Tekla

színésznő emlékének ajánlja. A személyes gyász elsőprő ereje pedig mindent felerősít. A szavakat, a csendeket, mindent. A nézőből is előhívja a személyes veszteség fájdalmát. Több mint tizenkét éve veszítettem el az édesanyámat. Az utolsó három hónapot minden este a kórházi ágyánál töltöttem. Biztattam az életre, ápoltam, segitettem. Élni is akart, mégis elment, fájdalmak, gyötrelmek közepette. Volt egy pont, amikor elengedtem. Feküdt az ágyban, már nem élt, a lelke már messze szállt. Az előadásban is van egy jelenet, amikor összecsomagolják a kórházi ágyat és kitakarítanak. Édesanyám holtteste még ki sem hült, amikor az ápolónő kinyitotta az ablakot. Szellőztetni kezdett.

Fosse darabját több módon játszották már: egy nő, egy férfi, két nő és két férfi. Tompa Gábor is ez utóbbit választotta, de megjelenik a színen egy hatfős női kórus is. A két főszerepet Gedő Zsolt és Farkas Loránd alakítja rendkívül érzékenyen, szinte rezdülésszerűen, remek ritmusban. Nem játszanak, hanem léteznek a színpadon, végig egymásra figyelve. Az Asszonyok ka-

rában Kali Andrea, Kató Emőke, Kicsid Gizella, Pethő Anikó, Laczó Júlia és Varga Csilla lép színpadra. Hol kórházi ápolók, máskor lebegő angyalok. Anyák, társak egyszerre. Gyengédségük enyhíti a fájdalmat. Törődésük segít elviselni az elviselhetetlent. Leképezik a hétköznapi élet gyakorlati fegyelmét és a fantázia, az álom szabad, önfeledt repülését.

Bocskai Gyopár díszlete és jelmezei egyszerre realisták és el-emeltek. Az előadás Domsa Zsófia magyar nyelvű fordításának felhasználásával készült. A zenét Boros Csaba jegyzi, a kórus liturgikus dalokat énekel, de a hatás itt is sokkal több. A szertartáson túl is képes hatni. Györgyjakab Enikő koreográfiája pontos, ugyanakkor nagyon is el-emelt és költői. Az előadás vége egyfajta megváltás. Túllép a földi létben, más dimenzióba repít. Vagy ahogy elhangzik: „Megtettem. Eltűntem a szélben. Én vagyok a szél.” Mi pedig mégis itt maradunk a földi létben egy nagyon erős színházi élménnyel gazdagabban, a rendező instrukciója szerint: a szívünkkel közelítve a világhoz.

Balogh Gyula

„Olyan volt ez, mint egy közös imádság”

Felesége, Tordai Tekla emlékének ajánlotta Jon Fosse: Én vagyok a szél című darabjából készült előadását Tompa Gábor rendező, a Kolozsvári Állami Magyar Színház igazgatója. A költői mű nagyon nehéz témát taglal, elmúlásról, hitről reményről tesz fel fontos kérdéseket. Tompa Gábort először arról kérdeztük, hogyan kezdett el egyáltalán ezzel a művel foglalkozni, miért gondolta, hogy talán segíthet ez a szöveg feldolgozni a feldolgozhatatlant.

- Ezt a szöveget nézegettem már egy ideje, láttam is belőle néhány előadást, amelyek többnyire hajón, a nyílt tengeren játszódtak. Nem igazán éreztem, inkább csak úgy kószoltam a szöveget, de nem tudtam, hogyan fogjak hozzá. A feleségem korai és drámai eltávozása világosította meg bennem ezt a szöveget. Ő három és fél év, rendkívüli méltósággal, fegyelemmel és reménnyel viselt szenvedés után, 53 évesen távozott, most már közel másfél éve. Közben olvastam egy interjút is Jon Fosséval, aki azt nyilatkozta, hogy írni annyi, mint imádkozni, és valóban, ez a szöveg, olyan, mint egy nagy szabadvers, de hasonlít egy liturgiához is. Még a szereplők sincsenek megnevezve, van Az egyik és A másik, nincsen benne semmiféle szerzői, színpadra vonatkozó utasítás. Egyszer csak megvilágosodott bennem, hogyan kellene megvalósítani. A 23-as év vége felé és a 24-es év elején, nagyon sok kórházban fordultam meg, volt, hogy ott is aludtam. Vannak olyan kórházak, amelyek elképesztően rossz állapotban vannak Romániában, olyan is van, ami szinte afrikai vagy első világháborús állapotokat idéz, viszont ezekben a borzasztóan rosszul felszerelt kórházakban rendkívül jó orvosok vannak, és együttérző, szeretetre méltó, gondos nővérek. Ez inspirálta ezt a kórházi miliőt. Itt zajlik a küzdelem az életért, ez elegyedik a reménnyel, a bizalommal, hogy van feltámadás. Valahol erről szól ez a szöveg, hogy a szeretteink végül is velünk maradnak, bár a hiány nagyon erős és fájdalmas, de igazság szerint mégis megerősít bennünket, legalábbis engem, mint katolikus hívőt, hogy van feltáma-

dás, és ez még akkor is így van, ha nem vagyunk képesek felfogni, Isten miért szólítja el túl korán, akit szeretünk. Van egy versem, amiben valahogy úgy fejtettem meg, hogy angyalhiány van fenn a mennyben, azért szólít el oly sokakat azok közül, akik a földön is igazából csak jót cselekedtek. Tehát gyakorlatilag ez egy nehéz lelkigyakorlat volt számomra. A két szereplős szöveghez kitaláltam a nővérekből álló kórust, egy angyali kart. Boros Csabával, a darab zeneszerzőjével még nem dolgoztam együtt, de ez sem véletlen, és ő nagyon örült a felkérésnek, hiszen éppen a szakrális zenével foglalkozik. Négy gyönyörű kantátát szerzett és a zene is liturgikus, szakrális zene jelenik meg az előadásban. Nagyon intenzív folyamat volt az egész, Bocskai Gyopárral is először dolgoztam együtt, aki tökéletesen értette mit akarok a kórházzal, mint térrel, de addig nem fogtam hozzá, amíg nem következett be ez a szomorú esemény.

- Nem volt ez egy kicsit, hogy mondjam, tudathasadásos állapot, hogy ezzel a témával foglalkozik alkotóként, és közben személyesen is érintett ebben a témában? Mennyire lehetett ezt kezelni?

- Elég sok Beckettet és Ionescut rendeztem, és közvetlenül ez előtt az előadás előtt rendeztem Mozartnak az utolsó operáját, a Titusz kegyelmét, ami ugyancsak a megbocsátásról és a végső dolgoknak az elfogadásáról szól, csakúgy, mint A játszma vége Beckett esetében, vagy Ionescunál A légbőljáró című darab, amit nagyon ritkán vesznek elő. Szerintem Beckett az utolsó nagy drámaíró, aki a megváltásról ír, és az az érzésem, hogy Fosse valamilyen fokon folytatja ezt a vonalat. Őszinte és egyenes, amikor azt feszegeti, hogy nincsenek könnyű utak az életben. Pilinszkytól egyszer megkérdezték azt, hogy miben reménykedik, és azt válaszolta, remélt, sikerül meghalnia, mert ez eddig még mindig mindenkinek sikerült. De ez nem egy vicc, hanem arról szól, készek vagyunk-e elfogadni azt, hogy van fölöttünk egy más, egy nagyobb, egy isteni akarat, aminek az értelmét nem biztos, hogy meg tudjuk

Tompa Gábor

még az életünkben. Azt hiszem, hogy valahol mégis értelmet nyer minden, amit mi nem tudunk esetleg ésszel felfogni és érzelmileg is nehezen tudunk elfogadni. Valóban nehéz lelkigyakorlat volt számomra, ez igaz, de úgy éreztem, ezt lelkigyakorlatot fontos megosztani másokkal, már csak azért is, mert egy olyan személyről van szó, akit nagyon sokan szerettek. Egy picit olyan volt ez, mint egy közös imádság.

- Gondolom, nem véletlen, hogy költőként éppen egy ilyen költői szöveghez folyamodott...

- Hát igen. Nehéz ugyanakkor színpadon ezt a szöveget a maga intenzitásában megőrizni. Szinte olyan, mint amikor valaki beleveti magát az ismeretlenbe. Nagyon megragadott viszont a zeneisége, ami engem más művekben is megragad, például, amiket már említettem. Szerintem Ionescu és Beckett is zenei struktúrájú. Itt is nagyon sok a repetitív, a visszatérő motívum, akár egy-egy rövid mondat, akár egy-egy motívum formájában, és valahogy a pontosság és a remény összefüggő dolgok, az irodalomban is fontos, hogy mondataink pontosságát és tisztaságát őrizzük meg. Ez nyitott mű, nem annyira zárt, mint Beckett-nél, aki mindeképpen színpadi akciókban és képekben, helyzetekben gondolkodik. Ez teljesen más, egy szabadvers, de tárgyában, témájában mindeképpen rokon. Olyan, mintha egy kicsit a másik oldala lenne A játszma vége, vagy a Godot-ra várva című műveknek. Nagyon örülök annak, hogy hosszú szünet után van egy szerző, aki egy nagyon fontos témával, a létezés misztériumával és a megváltás reményével foglalkozik.

Ungvári Judit

A fádat gondozni kell...

Szegedi-Szabó Béla Hangyabefőtt című meseregénye alapján egy zenés családi előadást láthatott a közönség a Magyar Színházak 37. Kisvárdai Fesztiváljának negyedik napján a Zentai Magyar Kamaraszínház és a Novem Színházi Szervezet előadásában. Úgyhogy kalandra indultunk a mese alakjaival.

Mezei Kinga, az előadás rendezője a kisvárdai fesztivál visszatérő és mindig várt alkotója. Sajátos színházi világának felismerhető jellemzői vannak. A vajdasági identitás, a gyökerekhez való kötődés olyan téma, amely gyakran megjelenik az előadásaiban. A két évvel ezelőtti Kisvárdán látott alkotása, az Élőhomok – Tolnai Ottó, költő és Petrik Pál, festő – vajdasági művészek univerzumainak motívumaiból kiindulva vizsgálta a kép és a szöveg, a színház és a képzőművészet viszonyát. Jelen esetben az alapanyagként szolgáló meseregény írója, Szegedi-Szabó Béla zentai származású. Nagyon szimpatikus az a tudatosnak tűnő feladatvállalás, hogy sokszor foglalkozik vajdasági szerzőkkel, akár irodalmi, akár képzőművészeti vonalon.

A rendezőre oly jellemző összművészeti jellegű célkitűzés, hogy kísérletezik a szöveg, a mozdulat, a gesztus, a zene és a látvány egyenrangúságával, egymásra hatásával, szerves egységbe foglalásával, talán ebben az esetben is némileg felfedezhető. Világának másik jellegzetessége, az asszociációkon keresztül megszülető motívum-láncolatokból való építkezés most kevésbé érvényesülhet, hiszen szem előtt kell tartani a gyereknézőket, így a narratív szál befogadhatóságának nemes értelemben vett egyszerűsége az elsődleges.

A történet egy hangyász (Vilmányi Benett) és társai kalandos utazását és a hazatérését mutatja be. Ugyanis, mint bármely mesében, a hős csak viszontagságokon és megpróbáltatásokon keresztül juthat el a célhoz. Porhón, Párizson és New York-on keresz-

tül üldözi a három bűnöző a 100 ezer dollárt érő állatot, azzal a céllal, hogy állatkertbe zárják. Ezek az alakok, főnökük Kincses (a milliomos) és a vállalatuk tesztelik meg a természetet kizsákmányoló embert, aki csak üzletet látva a természetben, tönkreteszi azt.

A történet az elszánt hősök sorsán keresztül sok-sok témát érint: az otthon megtalálásának fontossága, a természet és állatok védelme, a hit, a bátorság, az önzetlenség, a barátság, a szeretet. Mégis, a címben is kiemelt hangyabefőttöz kapcsolódik az általam kiemelendőnek tartott legfontosabb, amely párhuzamban áll a rendezőt foglalkoztató, fentiekben már említett identitáskérdéssel. Az otthon megtalálása, majd annak megfelelő ápolása a kulcsa mindennek. A magányos hangyász szeme előtt a vándorlása során egyre tisztábbá válik a tét: meg kell keresse a saját fáját, az otthonát. A mamika beföttje és Kortó (aki, hogy segíteni tudjon a jószágnak, arra kényszerül, hogy elhagyja a bódító rózsairatú, békés otthonát), a sziget papjának fakanala mind valamiféle örökséget jelentenek a számukra, amelyekre féltve őrzött kincsként vigyáznak. Mert ez az örökség a záloga a jövőnek: a hangyász esetében a szívyszerlemének szánt ajándékként, a pap

esetében az életét véletlenül megmentő eszközként.

A vizuális megvalósítás a gyermeki képzelet világát tükrözi: makettházakkal, tengeren hullámzó hajókkal, fényfüzerekkel, virágzó biciklikkel, színes fények kavalkádjával stb. A báb, mint formanyelv bár gazdagítja az előadás eszköztárát, sajnos dramaturgiailag nem feltétlenül következetes a használata; báb és bábos, mozgató és mozgatott viszonya, egymásra gyakorolt hatása nincs megokolva, igazából funkciótlan marad. De az előadás bájos humorral tálalt gondolatai között olyan sok olyan motívum rejlik, amely a felnőtt nézők örömeire is szolgálhat.

És mint ahogy szokás, a gonoszok, akik elvesztették belső, gyermeki tisztaságukat, végül elnyerik méltó büntetésüket, az arra érdemesek megjavulhatnak, a jók pedig megkapják a jutalmat: hazajuthatnak és gondozhatják tovább a fájukat. Mindig üdvözlendő és dicsérendő vállalat egy minden korosztálynak szóló, családi előadás létrehozásának megkísérlése, hiszen, ha egy színházi élmény egyszerre családi élmény is képes lenni, az sokat segíthet a színházi nevelésben és a közönségépítésben.

Szabó Csenge

Minden ízében zentai

Mezei Kinga rendezéseit már többször is láthattuk Kisvárdán. A kifejezetten felnőtt közönségre szabott alkotásokhoz képest az idei Hangyabefőtt első sorban a családoknak készült. Az előadásról a szerzőt, Szegedi-Szabó Bélát, és a rendezőt, Mezei Kingát kérdeztük.

– Szerzőként milyen volt Kisvárdán látni a Hangyabefőttet?

Sz-Sz. B.: Az egész előadás koncentrált volt ebben a térben. Megfelelőnek éreztem a helyszínt, nem bíztam, hogy nagyobb tér kellett volna. A reakciók alapján is úgy éreztem, hogy jól sikerült. Elégedett vagyok.

– A második évadot zárta a Zentai Magyar Kamaraszínház az igazgatóváltás óta. Művészeti vezetőként hogyan értékeli a csapattal való munkát?

M. K.: A csapat nagy részét korábban ismertem vendégrendezőként. Azóta új tagok is csatlakoztak, akik hihetetlenül gyorsan beilleszkedtek, a régiek pedig könnyen befogadták őket. Mostanra nem is érzékelhető, ki új és ki régi. Az elmúlt két és fél évben rengeteget dolgoztunk – a körülményeken is, és művészi értelemben is. Még mindig sok a teendő, de a csapat lelkes és motivált, és ez kulcsfontosságú.

– Milyen profil jellemzi most a zentai színházat? Sikerült megvalósítani az igazgatóval, Dévai Zoltánnal közös művészi víziót?

M. K.: Sokféle előadásunk van, köztük családi, gyerek, ifjúsági, zenés, kortárs, összművészeti, klasszikus, és sok előadás van repertoáron is. A zentai közönség nagyon hálás ezért a sokszínűségért. Boldoggá tesz, hogy ilyen hirtelen és nagy számban kezdtek el színházba járni, visszatérnek, érdeklődnek. Ettől nagyobb viszájlezés, azt hiszem, nem kell.

– Formanyelvére jellemző az összetettség, például gyakran alkalmaz bábokat vagy

tárgyanimációt, sokoldalúan működő díszletet – mindez a Hangyabefőttben is megfigyelhető.

M. K.: Mindig az összművészet lehetőségeit kutattam. A színház számomra azért különleges, mert összekapcsolja azokat a művészeti ágakat, amik iránt fiatalkoromban is érdeklődtem. Azt vizsgálom, hogyan tud ezekből organikus egység születni a színpadon, hogyan hatnak egymásra, hogyan válthatják ki egymás funkcióját, hogyan tudnak együttesen megszólalni. Ezzel kísérletezek évek óta, az ember pedig nem bújhat ki a saját bőréből.

– Vannak példaképei?

M. K.: Szerintem az egyik legcsodálatosabb színházi alkotó Tadeusz Kantor. De említhetném Nagy Józsefet is, akinek a színházán felnőttem – ő kanizsai, én zentai vagyok, sokat láthattam, kérdezhettem tőle, dolgozhattam vele. Sokakat felsorolhatnék még, így persze Robert Wilsont is, de a lista hosszú. Nem akarok teljes felsorolásba bocsátkozni, mert úgyis kihagynék valakit.

– Munkái gyakran kapcsolódnak vajdasági tematikához vagy alkotókhoz. A mostani előadás szerzője, Szegedi-Szabó Béla is zentai.

M. K.: Ez az előadás minden ízében zentai: a szerző, a zeneszerző, a rendező és maga a színház is. Szegedi-Szabó Béla a testvérem régi barátja, korábban már dolgoztam a Hangyabefőtt című drámáján, amit akkor egy szabadkai felolvasószínházi versenyre írt.

– Hogyan keletkezett ez az előadás?

M. K.: Béla a drámából később megírta a meseregényt, és megkeresett, hogy lenne-e kedvünk Zentán színpadra állítani. Nem a drámaadaptációból dolgoztam, hanem a meseregényből, azt formáltam színpadivá. A karakterekhez hozzáadtuk a saját elképzeléseinket. Béla azért is akarta,

Mezei Kinga rendező és Szegedi-Szabó Béla, a darab szerzője

hogy ez Zentán valósuljon meg, mert érzelmileg kötődik a városhoz, és szerette azt, amit korábban, a felolvasószínház során közösen csináltunk.

– Ez inkább gyerek- vagy ifjúsági előadás, de itt felnőtt és szakmai közönség volt jelen. Hogy érzi, hogyan fogadták a produkciót?

Sz-Sz. B.: Nem szeretek jóslásokba bocsátkozni, de úgy láttam, tetszett a nézőknek. Az előadásban több jelentéssík működik szimultán: költői, kalandos, filozófiai, meditatív. A rendező fantasztikus munkát végzett. Számomra ez tökéletes találkozás volt.

– A történet egy fiktív helyszínen játszódik, mégis érezhetjük benne Zenta nyomait. Porhó színete valójában Zenta lenne?

M. K.: Direktben nem, de az egész vajdasági életérzés, az ott honkeresés, az alkotói gyökerek megtalálása végig ott van benne. A regényben és az előadásban egyaránt. Ez nálam tudatosan vagy tudattalanul mindig megjelenik.

Tölle Szofi

Egyedül, de nem magányosan – Szabó Regina az Egyasszony monodrámáról

Szabó Regina előadásában került színre a Péterfy-Novák Éva regényéből készült Egyasszony című megrendítő monodráma a Magyar Színházak 37. Kisvárdai Fesztiválján. A történet nemcsak fájdalmas titkokról, hanem a túlélésről, az újrakezdésről és az emberi méltóság megőrzéséről is szól. A fiatal színésznőt az előadás kihívásairól és személyes élményeiről kérdeztük.

– Egy rendkívül nehéz témát dolgozol fel ebben az előadásban. Számodra mi volt a legnagyobb kihívás?

– Talán az, hogyan válik egy nagyon naiv, tapasztalatlan kislányból egy életerős, túlélő akaró nő. Ez a nő tényleg megjárja a poklot, és onnan jön ki győztesen – nem azért, mert mindent megoldott, hanem mert élni akar, és képes volt továbblépni. Ezt a fokozatos, mély lelki átalakulást hitelesen megmutatni volt a legnagyobb kihívás számomra.

– Van egy kiemelkedő pontja az előadásnak, amikor elhangzik az I'm Still Standing című dal. Ez mintha fordulópontra lenne – egyfajta felnőtté válás pillanata. Te hogyan élted meg ezt a részt?

– Pontosan ezért került bele. A történet odáig folyamatosan sűrűsödik, és ez a dal tökéletesen fejezi ki azt az állapotot: „bármilyen történik velem, állni fogok”. Ez az a pillanat, amikor a nő végre kimondja a nemet, és elindul a saját útján. Számomra is innen kezdődött egy újfajta játék – egy erősebb, felnőtt karakter születik meg benne, és ez fizikailag és lelkileg is megváltoztatja a szerepet.

– Az előadás során fizikailag is sokat változol. Ez tudatosan épített elem?

– Abszolút. Nekem például a legnehezebb az eleje volt – a fiatalabb karakter megformálása. A színészi múltamból adódóan inkább érett, kiforrott női karaktereket játszottam – királynőket, anyákat. Itt viszont egy naiv, tapasztalatlan lányt kellett megjelenítenem. És ezt nemcsak fejben, de testben is meg kellett teremteni. Például el kellett hinnem, hogy ez a lány tényleg nem tudja, hogyan zajlik egy szülés – hiszen soha senki nem mondta el neki. Számomra ez volt a legizgalmasabb: hogyan tudok teljesen más testtudatot, ártatlanságot mutatni a színpadon.

– Korábban Tenki Réka is játszotta ezt a regényfeldolgozást. Mennyire volt ez számodra irányadó vagy elvárás?

– Szándékosan nem néztem meg az ő előadását a próbafolyamat alatt. Részleteket persze láttunk, de a rendezőmmel együtt abban maradtunk, hogy csak a saját értelmezésünkre szeretnénk hagyatkozni. Egy teljesen szűz koncepcióból indultunk ki: hogyan lehet ezt a rendkívül nehéz történetet úgy bemutatni, hogy a néző ne legyen teljesen letaglózva, mégis átélje. Hogy hogyan lehet pontosan annyit adni, amennyi épp elég. Ezért választottunk egy nagyon letisztult formát, ahol az intimitás, a szemkontaktus, a közelség kulcsfontosságú. Minden néző ugyanolyan fényben ül, mint én – mert ez a történet bárkivel megtörténhet.

Szabó Regina

– Korábban is voltál már Kisvárdán. Most viszont önálló előadással tértél vissza. Mit jelent számodra ez a fesztivál?

– Igen, voltam már itt korábban társulattal, például a III. Richárdal is, és nyertünk is vele. Most viszont először vagyok itt egyedül. Ez egy újfajta izgalom – de valahol felszabadító is, mert itt tényleg csak magamra és a közönségre kell figyelnem. Ez a monodráma nagyon különleges kapcsolatot teremt: a nézők a partnereim, velük együtt lélegzem. És ez a fesztivál erre fantasztikus tér. Itt nemcsak színház van, hanem valódi közösség, beszélgetések, találkozások. Számomra ez sokkal több, mint egy szakmai bemutató – ez egy emberi élmény.

Ráthonyi Sára

Mai program

11:00 Tér és idő játéka a színházban

Bélai Marcel és Kozma Gábor

Viktor workshopja

Helye: KVMK 6. oktatóterem

11:00 Szakmai Klub – Beszélgetés az

előadásokról. Moderátor: Mészáros Katalin;

Moderátor-szakértő: Gyürky Katalin

11:00: ÉN VAGYOK A SZÉL (Árkosi Árpád,

Gilbert Edit)

12:00: HANGYABEFŐTT (Viola Szandra,

Pataki András)

Helye: KVMK pódiumterem

13:00 Villám-workshop – kritikus

mesterkurzus

Vezeti: Szabó Réka és Szabó Attila

Helye: KVMK pódiumterem

16:00 András Attila: KARÁDY ÉS A

SZERELEM – UJSZÁSZY ÉS A VILÁG

(versenyelőadás)

R.: András Attila (2 óra 20 perc)

Az Udvari Kamaraszínház előadása.

Helye: KVMK színházterem (stúdióelőadás)

19:00 Borbély Szilárd: AKÁR AKÁRKI

(versenyelőadás)

R.: Czajlik József (2 óra)

A Kassai Thália Színház előadása.

Helye: Zsinagóga

21:30 Szigligeti Ede: A CIGÁNY

(versenyelőadás)

R.: Crnkovity Gabriella

A Tanyaszínház előadása.

Helye: A Művelődési Központ parkja

www.facebook.com/KisvardaiFesztivalBővebben: www.kisvarda.szhaz.hu

Ray Cooney: NE MOST, DRÁGÁM! Veres 1 Színház

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak 37. Kisvárdai Fesztiváljának napilapja

Főszerkesztő:
Ungvári JuditSegédszerkesztő:
Ráthonyi SáraFotók:
Gáncs Tamás és Ráthonyi SáraNyomdai előkészítés:
Kóczon NikolettNyomdai kivitelezés:
Imi Print NyomdaFelelős kiadó: Nyakó Béla
ISSN 1587-8325

A Magyar Színházak 37. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Nemzeti
Kulturális
AlapKULTURÁLIS ÉS INNOVÁCIÓS
MINISZTERIUMKISVÁRDAI VÁROS
ÖNKORMÁNYZATA

Friss FM Kisvárdai

Déryné
program